

Pani M. Prochownik
11.10.2014
EW

Gdańsk, dnia 27.10.2014 r.

PR.026-47/2014

**Pani
mł. insp. Ewa Prochownik-Malewska
NACZELNIK
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KOMENDY WOJEWÓDZKIEJ POLICJI
W GDAŃSKU**

W nawiązaniu do pisma nr WPA-026-18/2014 r., dotyczącego wątpliwości interpretacyjnych w zakresie przepisów regulujących egzaminowanie osób ubiegających się o wydanie pozwolenia na broń (...) interpretacji art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o Policji – przedstawiam następujące wyjaśnienie prawne:

Na wstępie wypada poinformować, że wykładnia to określenie rzeczywistej treści przepisu prawnego (czyli zakodowanej w nim normy prawnej), która jest rezultatem procesu interpretacyjnego zachodzącego wówczas, gdy istnieje konieczność zastosowania danego przepisu. Procesowi wykładni należy poddać każdy przepis prawny (tekst prawny), niezależnie od stopnia jego zrozumienia *prima face* (zob. Maciej Zieliński w: Wykładnia prawa. Zasady, reguły, wskazówki. Warszawa 2008, str. 320). Nie można zatem przyjąć, że dokonanie wykładni jest zbędne wówczas, gdy przepis jest jasny (*clara non sunt interpretanda*), bowiem samo tylko ustalenie faktu (jednoznaczności przepisu) następuje właśnie w procesie interpretacyjnym. Nie chodzi bowiem tylko o to, aby rozumieć przepis, ale o to, aby zrozumieć go zgodnie z treścią nadaną mu przez prawodawcę (op. cit. str. 61). Wykładnia prawa dokonywana jest wedle utrwalonych reguł i kryteriów. Jakkolwiek przyjęło się dawać pierwszeństwo wykładni językowej, to coraz częściej stosuje się także pozostałe sposoby interpretacji lub wspólny wynik kilku spośród nich. W praktyce dominuje wykładnia stanowiąca kompilację różnych sposobów, niesprzecznych ze sobą, wśród których wykładnia językowa jest wzmacniana pozostałymi, szczególnie gdy reguły językowe nie doprowadziły do uzyskania jednoznaczności interpretacyjnej danego zwrotu. Wskazać również należy, że dyrektywa stanowienia przez ustawodawcę jasnych przepisów nie zwalnia z

27.10.2014
941652

4235 17

obowiązku dokonania ich wykładni, zwłaszcza że w praktyce przepisy nie zawsze są formułowane poprawnie językowo, co potwierdza orzecznictwo sądowe i Trybunału Konstytucyjnego. Występujące zatem wątpliwości, nie należą zatem do odosobnionych. Dlatego rolą sądów jest ustalenie znaczenia normy prawnej (por. wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 13 kwietnia 2012 r., sygn. akt I OSK 1685/11).

W powołanym piśmie WPA-026-18/2014 r., poruszono wątpliwości interpretacyjne w zakresie przepisów regulujących egzaminowanie osób ubiegających się o wydanie pozwolenia na broń, wynikające z interpretacji art. 16 ust. 1 i 2 ustawy o Policji, stwierdzając brak orzecznictwa w tym zakresie. Zaprezentowano też praktykę stosowaną przez organy Policji.

Egzaminowanie osób ubiegających się o pozwolenie na broń przewidują przepisy art. 16 ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. z 2012 r., poz. 567, z późn. zm.) oraz przepisy rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r., w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią (Dz. U. Nr 19, poz. 241 z późn. zm.).

Zgodnie z treścią art. 16 ust. 1 cyt. ustawy, osoba, która występuje z podaniem o wydanie pozwolenia na broń, jest obowiązana zdać egzamin przed komisją powołaną przez właściwy organ Policji ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz z umiejętności posługiwania się bronią. Oznacza to, że obowiązkowi zdania egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią, każdorazowo podlega osoba, występująca z podaniem o pozwolenie na broń. Zatem osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na broń musi zdać egzamin przed komisją powołaną przez właściwy organ Policji ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz umiejętności posługiwania się bronią. Należy zaznaczyć, że zakres przedmiotowy egzaminu oraz tryb przeprowadzania tego egzaminu został unormowany w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r., wydanym na podstawie upoważnienia ustawowego zawartego w art. 16 ust. 3 ustawy. Egzamin zatem dotyczy sprawdzenia, czy osoba ubiegająca się o wydanie pozwolenia na broń legitymuje się znajomością przepisów dotyczących posiadania i używania danej broni oraz umiejętności posługiwania się bronią. Organ

Policji nie wyda pozwolenia na broń osobie, która nie zdała egzaminu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 (art. 17 ust. 3).

W tym miejscu informuję, iż trwają prace legislacyjne w zakresie nowelizacji rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie egzaminu ze znajomości przepisów dotyczących posiadania broni oraz umiejętności posługiwania się bronią. Projekt nowelizacji tego rozporządzenia przewiduje m.in. wprowadzenie przepisów umożliwiających sprawdzenie praktycznej umiejętności posługiwania się bronią przez osoby, które ubiegają się o pozwolenie na broń w celu kolekcjonerskim lub pamiątkowym i uregulowanie kwestii zdawania egzaminu przez osoby ubiegające się o pozwolenie na broń inną niż broń palna. Z uzasadnienia do projektowanego aktu wynika, że planowane zmiany podyktowane są koniecznością dostosowania regulacji do przepisów rozporządzenia z 21 marca 2013 r. w sprawie wzorów legitymacji posiadacza broni, zaświadczenia uprawniającego do nabycia broni, legitymacji osoby dopuszczonej do posiadania broni, świadectwa broni oraz karty rejestracyjnej broni (Dz. U. z 2013 r. poz. 447, z późn. zm.), a przede wszystkim koniecznością przeprowadzania egzaminu w pełnym zakresie w stosunku do osób, które wystąpiły o wydanie pozwolenia na broń w celach kolekcjonerskich lub pamiątkowych. W § 5 ust. 7 dotychczas obowiązującego rozporządzenia MSWiA stwierdza się, że nie przeprowadza się sprawdzianu strzeleckiego w stosunku do osób, które wystąpiły o wydanie broni w celach kolekcjonerskich lub pamiątkowych (...).

Stosownie zaś do przepisów art. 16 ust. 2 cyt. ustawy, od egzaminu, o którym mowa w ust. 1, zwolnieni są funkcjonariusze Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Służby Więziennej, funkcjonariusze lub pracownicy innych państwowych formacji uzbrojonych i żołnierze zawodowi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, członkowie Polskiego Związku Łowieckiego – w zakresie broni myśliwskiej, oraz członkowie Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego posiadający licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego – w zakresie broni sportowej, jeżeli zdali taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów. Oznacza to, że z woli ustawodawcy, obowiązek zdania egzaminu, o którym mowa w art. 16 ust. 1 (ze znajomości przepisów dotyczących posiadania i

używania danej broni oraz umiejętności posługiwania się bronią) nie dotyczy grupy osób ściśle wyszczególnionych w tym przepisie. Zatem na mocy przepisu art. 16 ust. 2 cyt. ustawy, nie muszą zdawać egzaminu wymaganego przepisami art. 16 ust. 1 osoby, które ubiegają się o pozwolenie na broń, posiadające status:

- funkcjonariusza Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Straży Granicznej, Służby Celnej, Biura Ochrony Rządu, Służby Więziennej, - funkcjonariusza lub pracownika innych państwowych formacji uzbrojonych,
- żołnierza zawodowego Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej,
- członka Polskiego Związku Łowieckiego – w zakresie broni myśliwskiej, oraz
- członka Polskiego Związku Strzelectwa Sportowego posiadającego licencję zezwalającą na uprawianie strzelectwa sportowego – **w zakresie broni sportowej, jeżeli zdali taki egzamin na podstawie odrębnych przepisów.**

Wskazane wyżej przepisy art. 16 ust. 2 cyt. ustawy są jasne, czytelne i jednoznaczne. Zatem stosowanie przez organ kryteriów nie przewidzianych w ustawie, pozaustawowych jest nie do przyjęcia na gruncie konstytucyjnej zasady praworządności (art. 7 konstytucji RP), nakazującej organom władzy publicznej działać na podstawie i w granicach prawa. Inne działanie jest działaniem bezprawnym.

Marginalnie nadmieniam, że rozróżnienie broni zawiera definicja legalna zawarta w art. 4 ust. 1 ustawy – w słowniczku użytych w ustawie wyrażeń. Natomiast rozumienie pojęcia broni palnej zostało przedstawione w art. 7 ustawy.

RADCA PRAWNY
KOMENDY WOJEWÓDZKIEJ POLICJI
w Gdańsku
nadkom. Anna Maria Nicwiadomska